

Aparador: coordina Ester Pino

■ Henrik Ibsen Un enemigo del pueblo Funambulista

En una edició acurada i molt llaminera, Funambulista ha editat el clàssic de l'autor més important del teatre noruec i un dels més influents de la dramàtica internacional, en traducció castellana de Max Lacruz i amb un epíleg de Laura López en el qual es pretén demostrar la contemporaneïtat i la universalitat d'aquesta famosa obra. Ibsen hi va realitzar una dura crítica als pilars de la societat burgesa, al matrimoni i la religió, raons per les quals la peça va ser considerada de dissolvent i revolucionària. En ella, el doctor Stockmann denuncia que les aigües del balneari, principal font d'ingressos del poble, estan corrompudes i són un perill per a la salut; però les forces del poble tracten d'amagar-ho i el doctor es queda sol en la seva denúncia, reflectint així com l'enemic més perillós de la raó i la llibertat és l'opinió de la majoria, tot i que sigui la minoria qui tingui la raó. Per la temàtica, la rebel·lió i el caràcter dels personatges l'obra és considerada de clàssic imprescindible. **E.P.**

■ Contes John Cheever Proa

Es presenta per primera vegada en català (amb traducció de Jordi Martín Lloret) *The Stories of John Cheever* (Premi Pulitzer el 1979), una tria de les millors narracions feta pel mateix autor que recull una trajectòria de gairebé tres dècades. A banda de la seva sòlida novel·lística i l'alt nivell literari dels seus diaris, l'obra de Cheever (1912-1982) destaca pels seus contes, la majoria dels quals va anar publicant a la famosa revista *The New Yorker*. Coetani de Saul Bellow, William Faulkner i John Steinbeck, admirat per Navokov i Capote i mestre de Carver i Updike, la seva narrativa contística té una força tant de continguts com estètica difícil d'igualar. Generalment, els seus relats són una crítica crua a la vida urbana de la classe mitjana, amb una mirada que recorda la veu de denúncia d'Scott Fitzgerald. Els seus personatges es mouen entre el consumisme, les hipocresies de l'*american way of life*, entre la vida quotidiana i l'epifania dels déus, entre les aparences del somni i el més miserable naufragi: "¿Com podia aquell port nevat i fals, amb el seu trio de viatgers, celebrar un món que s'estenia al nostre voltant com un somni desconcertant i formidable?" (*Miscel·lània de personatges que no sortiran*).

Darrere les façanes on s'amaguen les famílies benestants del veïnat de l'obra de Cheever, sorgeixen els conflictes, les misèries i els malsons que mai no poden sortir de la tragèdia (contes com *La ràdio enorme*, *El marit rural* i *La quarta alarma* en aquest sentit no tenen pèrdua). Sense il·lusions, Cheever escriu des de fora d'un paradís que se sap perdut per sempre sobre un ésser humà dèbil que, malgrat tot, adopta un aire santificat a través de la redempció, un intent últim i fútil de sortir de l'abisme i intentar salvar-se moralment. *La geometria de l'amor* o *El nedador* són els intents dels protagonistes per escapar d'una ombra que els aplaca. L'escriptura de Cheever en aquestes dues obres mestres del conte americà és la més propra a la perfecció, on res no sobra ni falta, i on la cadència, el ritme i fraseig van tenyits d'un ambient poètic realment corprenedor. **E.P.**

■ Imre Kertész Dossier K. Acantilado

Imre Kertész és d'aquells autors que s'escuden en els personatges de les seves novel·les per parlar d'ells mateixos, de les seves vivències. En boca de noms inventats exposen episodis del seu passat per reflexionar-hi o per passar-hi comptes. Amb la ficció fan memòria, autobiografia, i tornen una vegada i una altra als fets més rellevants de la seva vida. En el cas de Kertész els fets són el seu pas d'adolescent pels camps d'Auschwitz-Birkenau i Buchenwald i el llarg camí sota la dictadura comunista a Hongria. Aquest *Dossier K.* es queda a mig camí entre la ficció i el document biogràfic; es tracta d'una llarga entrevista, prou sincera, que es fa l'autor a si mateix. Res a veure amb Pedro Ruizo Sánchez Dragó, i més a prop dels diàlegs platònics, Kertész fuig de l'autocomplaença i l'egotisme i intenta fer un exercici cru i objectiu de despulament de la pròpia ànima. Com a les seves novel·les, però picant aquí i allà en l'experiència pròpia; de lectura ràpida i amena però no lleugera. Un joc de dues màscares que tenen un mateix nom: Imre Kertész. **E.J.**

■ Dino Campana Cants òrfics Moll

"Qui sap com vaig arribar a veure, mentre vorejava els canals entumits, la meua ombra que es mojava de mi des del fons". El gran propòsit de Dino Campana (1885-1932) va ser acabar els seus *Cants òrfics*, una obra totalitzadora, cíclica i desbordada, que justament va ser l'única que va publicar en vida. Els *Cants òrfics* són l'ombra de Dino Campana, el poeta rodamón, que l'acompanyà al llarg dels seus viatges, físics i espirituals, i una exposició de l'escenari real que l'envoltava amb una sèrie al·lucinant de records i una concepció simbòlica de la consciència. Un clàssic de la poesia del segle XX en tant que representa una cruïlla estètica en la qual conflueixen romanticisme, expressionisme, simbolisme, surrealisme i una reelaboració de la tradició lírica moderna italiana i europea. L'edició de Moll ofereix per primera vegada els *Cants òrfics* íntegres en llengua catalana, amb traducció de la poeta Susanna Rafart i edició bilingüe fixada pel professor Francesco Ardolino, també autor del pròleg. **E.P.**

■ C.K. Williams Reparación Bartleby Editores

Reparación (amb traducció de Jaime Priede) és el primer llibre publicat a Espanya de C.K. Williams (Nova York, 1936). Dins de la línia de la poesia de l'experiència, que Williams va encetar arran la lectura de W.H. Auden, a *Reparación* el seu estil prosaic se serveix de l'observació i la mirada en les imatges per després fer associacions de pensament. Els seus poemes, molt encarats cap al tractament de les relacions personals, tracten majoritàriament el sentiment de pèrdua, com el poema *Hielo*: "Imagina cómo incluso si se despedazara y comenzara a licuarse". Després, però, ve l'acceptació de les coses tal com van, gràcies a la reparació que profereix el fenomen poètic: "aún cabría la esperanza de que, reuniendo con rapidez esas/resbaladizas, perversamente caprichosas astillas,/lograras que se congelara de nuevo...". Perquè l'experiència i la vivència quotidiana li permeten l'autoconeixement d'un jo capaç d'acceptar-se a si mateix, en una poesia de salvació que recorda a Derek Walcott o Seamus Heaney. **E.P.**

■ Roberto Calasso La follia que ve de les nimfes Quaderns Crema

Per fi arriba en català un dels textos més importants i poètics del narrador, assagista i editor Roberto Calasso, amb excel·lent traducció d'Anna Casassas. En aquest assaig, Calasso aborda la qüestió de la inspiració de l'escriptor materialitzada en la figura de la nimfa, que posseeix el poeta i el deixa en una situació d'irracionalitat, tal com explicava Sòcrates als diàlegs de Plató. L'escriptor italià agafa aquesta idea per analitzar des del moll de l'ós literari què suposen certes obres mestres de la literatura, com *Lolita* de Navokov, en què el narrador parla de la noia com si d'una "nimfeta" es tractés. Deixant l'escàndol sexual que va suposar en el seu moment –i el que suposaria en l'actualitat–, Calasso aborda la cara de l'artista "posseït" per parlar del fenomen de creació i de la qüestió dels gèneres. Una teorització que se sustenta en lectures d'obres com *La finestra indiscreta* de Hitchcock, la música del buit de John Cage, l'escriptura confessional de Canetti i la relació de Kafka amb la inspiració. **E.P.**

■ Llorenç Riber La minyona d'un infant orat La Magrana

Llorenç Riber i Campins va ser poeta, professor, periodista, traductor de clàssics i sacerdot. Durant la seva llarga estada a Barcelona a inicis del XX –i fins a l'esclat de la Guerra Civil– Riber va freqüentar els cenacles noucentistes. A banda de la seva abundant producció periodística, entre la seva obra literària –més aviat escassa– destaquen les seves memòries d'infantesa recollides a *La minyona d'un infant orat*. Aquest text condueix el lector a la Mallorca rural de finals del segle XIX, un espai on home i natura conviuen ordenadament. L'autor hi narra els seus primer disset anys, des del naixement a la seva entrada als llibres amb la lectura del *Tirant lo Blanc*. La prosa de Riber té una cadència rítmica molt marcada i en l'encavalament del fraseig dona lloc a petites melodies, agradables i elegants, clàssiques. El seu lèxic és abundant en substantius i adjectius no exempts d'originalitat, dins d'una prosa noucentista rica en matisos i referències culturals que convida a la delectança. **E.P.**

■ **Manel Ollé**
Combats singulars
 Quaderns Crema

Manel Ollé (1962), crític literari i professor de literatura i història asiàtica a la UPF, és qui ha seleccionat els 17 contes que apleguen aquesta *Antologia del conte català contemporani*. Disset contes escrits per disset contistes de generacions diferents però que segons Ollé “són la mostra d'un procés creatiu que arrenca de finals dels anys setanta del segle XX”: *August Anger* de Josep M. Fonalleras, *Viatge* de Gabriel Galmés, *L'embolic del món* de Pere Guixà, *Kilimanjaro* de Mercè Ibarz, *Orfebreria negra* de Biel Mesquida, *Aprenguí a tastar vins* d'Empar Moliner, *Els alegres funerals dels parents de Bordeus* d'Imma Monsó, *La força centrífuga* de Quim Monzó, *El conillet d'índies* de Vicenç Pagès, *Cinta canònica quadrangular* de Miquel de Palol, *La nostra guerra* de Sergi Pàmies, *Perquè sí* de Sebastià Perelló, *L'últim dia* de Ponç Puigdevall, *Gos que es llepa les ferides* de Jordi Puntí, *Aigua* de Toni Sala, *El preu* de Francesc Serés i *Motivació* de Màrius Serra. Disset relats singulars d'alta qualitat literària que demostren com l'evolució del conte català està ben viva. **E.P.**

■ **Anna Politkóvskaia**
Diari rus
 Ara Llibres

La periodista Anna Politkóvskaia, símbol de la democràcia i les llibertats, va ser assassinada justament fa un any a Rússia a mans d'un sicari en el replà del seu apartament a Moscou, suposadament enviat pel règim de Putin, contra el qual ella havia lluitat. Durant les convulsions de l'era postsoviètica, Politkóvskaia s'havia alçat per tractar la tragèdia de Txetxènia i altres maldats de la Rússia actual. La periodista es va encarregar de denunciar l'ampli catàleg de violacions dels drets humans i de sistemàtics abusos polítics del règim de Putin, mentre la majoria de líders del món occidental miraven cap a una altra banda. Aquest *Diari Rus* (editat simultàniament en castellà de la mà de Destino) engloba el període que va del frau de les eleccions del 2003 fins al 2005 i les seqüeles de la tragèdia d'assalt a l'escola de Beslan.

El diari està dividit en tres parts: la mort de la democràcia parlamentària russa (desembre del 2003-març del 2004); la gran depressió política (abril-desembre del 2004), i l'hivern i l'estiu del nostre descontent (gener-agost del 2005). Un testament polític i humà de Politkóvskaia, on recopila articles i apunts personals i on el més important és la presència de dates, casos, extorsions i segrests que han de ser dits. Poc a poc Politkóvskaia es va quedant sola en la seva denúncia, i és llavors quan esclata el to íntim i cru, i malauradament molt pessimista: “Amb freqüència la gent em diu que sóc pessimista, que no tinc fe en la força del poble rus, que em mostro obsessiva en la meua oposició a Putin i que no veig més enllà. Ho veig tot, i aquest és el problema. Veig tant el que està bé com el que està malament. Veig que a gent li agradaria que la seva vida canviés per a millor, però que és incapaç de posar els mitjans perquè això passi, i que per fugir d'aquesta veritat es concentra en allò positiu i fa com si allò negatiu no existís”; amb aquestes paraules clou el diari la periodista russa. **E.P.**

■ **Iván Bunin**
Días malditos
 Acantilado

L'escriptor Ivan Alexeievich Bunin (1870) va ser el primer Nobel literari rus. La seva obra prosística i poètica és d'alt nivell formal i contundent en les seves descripcions de la societat russa; però és en aquest *Días malditos*, un diari sobre els esdeveniments dels anys 1918 i 1919 a Moscou i Odessa, on la seva ploma pren una llengua més dura i crua respecte a la situació convulsa del seu país, i del seu propi destí, ja que el 1920 es va veure forçat a l'exili definitiu. El diari recull la situació política del seu país, la d'Europa i principalment els últimes cops de cua dels alemanys en la Primera Guerra. *Días malditos* esdevé en aquest sentit un magnífic document històric que també inclou una crònica literària d'aquells anys i la crítica literària de Bunin (Gogol, Blok i Gorki es van passejant per les seves pàgines amb una naturalitat que fa por). Entre la denúncia de l'estat de pèrdua de Rússia, Bunin hi inclou descripcions del paisatge que basteix el text d'un profund pes líric i gran bellesa. **E.P.**

■ **Daniel Cassany**
Esmolar l'eina
 Empúries

Amb el subtítol *Guia de redacció per a professionals*, Daniel Cassany segueix la línia del manual per escriure que va elaborar a *La cuina de l'escriptura* i que sistematitzava les tècniques de la bona redacció en un compendi força exhaustiu i complet. Aquest últim manual, però, no sembla tan servible i passa a ser més obvi. Encarat per a aquelles persones que fan de l'escriure la seva professió, les tècniques proposades a *Esmolar l'eina* passen a ser força de calaix, com els capítols que tracten l'organització de les dades en el text i com escollir un bon títol i una bona portada. Però cal dir que hi ha altres apartats, com el de les tècniques per analitzar el lector, on la sistematització de Cassany és molt completa i efectiva, i en general el llibre inclou quadres de dades d'alt nivell quantitatiu. En general, però, aquesta *Guia de redacció* es queda curta pels continguts que ofereix, que no ompliran de noves tècniques l'escriptura dels professionals. **E.P.**

■ **Teresa Moure**
La palabra de las hijas de Eva
 Lumen

A partir de la descripció literària d'un part, Teresa Moure escriu un assaig sense academicisme per parlar de la construcció social del gènere femení. Seria possible defensar una literatura de dones que tingués algun tipus de denominador comú (temàtica, to, continguts, estil)? Moure aposta per l'existència d'una literatura femenina, tot i que no totes les dones que escriuen produeixen literatura femenina, que seria aquella que tractaria en el text un mirador subversiu capaç de donar un punt de vista absent en la història oficial tal com ens l'han explicat. Moure va desgranant així exemples de les obres de Virginia Woolf, Clarice Lispector, Maria Mercè Marçal o Carme Riera. Moltes d'aquestes autores han parlat de dones dèbils dins la societat, cosa que, per a Moure, no debilita el sistema com ho fa el pensament únic. A partir d'aquest discurs, l'autora se centra en l'estudi de la maternitat, des de la banda biològica fins a l'estereotip que es ven de la mare, amb la intenció de construir un llenguatge alliberador de la paraula femenina. **E.P.**

■ **Josep M. Morrerres**
El fil de seda
 Proa

Les tres narracions que componen *El fil de seda* les protagonitzen personatges una mica perduts en la seva pròpia existència. I és que potser el desconcert és la resposta més assenyada, i inevitable, davant d'una realitat que sempre ens defuig. Els personatges d'aquestes narracions tenen una vida amb la qual no saben gaire què fer-ne. Una vida que els penja d'un fil prim, dèbil, a punt de trencar-se: un fil de seda.

La pega de tot plegat és l'estil. Neutre, sense cap personalitat; internacional. El llenguatge 'pragmàtic' d'un best-seller però sense ser-ho. I això fa d'*El fil de seda* una obra no prou reeixida, ja que la temàtica de les narracions, a grans trets l'amistat, el sentit de la vida i l'amor de parella, no ve acompanyada d'un estil mínimament potent, engrescador. Una obra simplement correcta, sense grans defectes, fins i tot entretinguda i ràpida de llegir però que no té qualitats remarcables. Una obra sense atributs. **E.J.**

■ **Sergio Roche Font**
La taula de llum
 Moll

Hereu i deixeble, per decisió i voluntat pròpies, d'una part important de la poesia lírica moderna i també de la prosa, especialment anglosaxones (al llarg del poemari cita autors com Yeats, Joyce, Shakespeare, Rossetti o Dickens), Sergio Roche Font es presenta a *La taula de llum* com un poeta que vol ser madur; que no vol que la intensitat emocional d'allò que expressa faci malbé la serenitat de la forma amb què ho expressa. I què és allò que expressa? Bàsicament un diàleg, a vegades amorós, a vegades desenganyat, i de forma directa amb un tu femení. En molts poemes de *La taula de llum* el poeta no s'adreça al lector sinó a aquesta dona sense nom, a la manera dels sonets de Shakespeare. Es tractaria de la crònica del seu amor que, com tots, aboca els protagonistes a una situació d'estranyesa davant del món, a una separació entre la realitat pura i dura i la realitat petita però acomplerta de l'amor la parella. Així, llum i ombres, vigília i somni es converteixen en elements inseparables de la veritat composta pel poeta i la seva desconeguda. **E.J.**

■ **Antonio Orejudo**
Fabulosas narraciones por historias
 Tusquets

Perfi Tusquets reedita el llançament d'aquesta novel·la clau de la narrativa espanyola contemporània, que va guanyar fa 10 anys el premi Tigre Juan i que en el seu moment va ser publicada per l'editorial Lengua de Trapo en un tiratge no gaire gran. Antonio Orejudo (Madrid, 1963) hi traça una estructura narrativa complexa en què s'explica la història de tres amics que amb el temps deixen de ser-ho: Santor, d'origen rural, que a la ciutat descobreix la seva debilitat per les dones madures i la pornografia; Martiriano, nebot d'Azorín, que odia extremament els intel·lectuals pel tracte rebut del seu tiet; i Patrici, escriptor que somia amb publicar la seva primera novel·la. A partir de la convivència dels tres a la Residencia de Estudiantes, l'autor aprofita per fer un fris del Madrid dels anys 20, de la vida a la ciutat i sobretot de la seva cara intel·lectual, de les tertúlies, les conferències (amb la presència de personatges com Juan Ramón Jiménez i Ortega y Gasset) i la gestació d'una nova generació literària: la del 27. **E.P.**

■ **Naomi Klein**
La doctrina del xoc
 Empúries

La naturalesa en forma d'huracans, terratrèmols, inundacions, incendis, fam i epidèmies pot generar estats de xoc i commoció. Naomi Klein exposa com, entre altres desgràcies, a partir de la devastació de l'huracà Katrina a Nova Orleans, constructors, empresaris i polítics aprofiten el desastre per passar pàgina i dur a terme nous negocis i promocions urbanístiques. Exemple: el gran gurú del capitalisme Milton Friedman va proposar, davant les runes de les escoles de Nova Orleans, en lloc de la reconstrucció i la millora del sistema educatiu públic, que el govern donés xecs escolars a les famílies perquè aquestes poguessin anar a les escoles privades. En un any i mig les escoles públiques van ser substituïdes per escoles xàrter de gestió privada (de 123 escoles públiques es va passar a 4). Aquest atac contra les institucions i els béns públics el bateja Klein com a "capitalisme del desastre". Un fórmula en la mateixa línia d'aprofitament va sorgir amb violència a l'Iraq; primer va ser la guerra, després la teràpia del xoc econòmic: privatitzacions massives, liberalització absoluta del mercat, cobrament d'impostos i reducció del paper de l'Estat. Quan els iraquians s'hi van resistir, els van posar contra la paret. A partir d'aquí Klein analitza de què es fa servir la doctrina del "xoc" –les mentides i la tortura– i com els grans estats han forjat un armament per fer una guerra contra el desenvolupament d'altres països que aplica el terror i pretén "purificar" les cultures, cremant, per exemple, els llibres de Freud, Marx i Neruda a països com Xile, l'Argentina i l'Uruguai; així com el paper de les empreses en aquestes estratègies. Klein no només se centra en les dictadures i els països amb "xoc" de deute extern, sinó que fa un recorregut per com s'ha aplicat aquesta doctrina a Sud-Àfrica, als països europeus de l'Est, al continent asiàtic i, especialment, en l'arrasament de l'Iraq.

Naomi Klein (Mont-real, 1970) és economista política, periodista i una de les escriptores més influents en el moviment opositor a la globalització, autora de llibres sobre l'imperialisme neoliberal i els seus efectes en la cultura moderna de masses com *No Logo*. **E.P.**

■ **Samuel Benchetrit**
Crónicas del asfalto
 Anagrama

Després dels seus treballs en teatre (guionista de *Moins deux*) i cinema (director de *Janis et John*), l'escriptor francès Samuel Benchetrit (1973) enceta una pentalogia titulada *Crónicas del asfalto* en què pretén narrar els primers trenta anys de la seva vida. *El tiempo de las torres* és la primera novel·la del cicle, i on Benchetrit se centra en la seva infància a l'extraradi de París, en un immoble de 14 pisos i en les vides dels habitants de cada replà. A partir de les pujades i baixades de l'ascensor l'obra presenta uns personatges que mostren incapacitat per adaptar-se al seu entorn i que manifesten alhora un problema interior extrapol·lable a la universalitat humana: l'egoisme, la vergonya, la violència, la venjança.

Ficció i realitat s'enllacen sota la pàtina del realisme brut, de personatges marginals i d'una llengua ràpida, àgil, punk, en una sèrie de "relats vinyetes" que formen un mosaic àcid i cru de la classe treballadora parisenca, i on no falta sentit de l'humor. *En attendant* la segona part. **E.P.**

■ **Niccolò Ammaniti**
Com Déu mana
 Empúries

Guanyadora amb el premi Stregga de novel·la 2007 i èxit de vendes a Itàlia, *Com Déu mana* explica la vida de Cristiano Zena, un adolescent que viu amb el seu pare, Rino, en un suburbi italià, qui està obsessionat en instruir el seu fill en la dura escola de la vida. En el més miserable atur, Rino planeja atracar un caixer automàtic estavellant-se amb un tractor amb l'ajuda de dos col·legues, Danilo i Quatro Formaggi, dos fracassats que han perdut l'esperança de viure després dels cops que han rebut. La vida de tots transcorre entre copes de grappa, pel·lícules pornogràfiques i la il·lusió de conèixer algun dia Robert de Niro o Al Pacino; fins que la nit del cop, l'assassinat d'una noia els desperta de la seva sordidesa.

Niccolò Ammaniti (Roma, 1966) aprofita l'escenari dels seus personatges per fer un retrat actual de la societat de masses i consum, en una història que bascula entre la tragèdia i l'humor, amb un ritme ràpid i intens que li confereix a l'obra una lectura força amena. **E.P.**

■ **Ruy Câmara**
Cantos de otoño
 Belacqva

Cantos de otoño del brasiler Ruy Câmara (Recife, 1954) ha guanyat el premi a la millor novel·la atorgat per la Reial Acadèmia Brasileira de Lletres. Camàra hi narra la història d'un jove poeta llatinoamericà que fa una literatura i una vida avantgardistes cent anys abans del boom, alhora que l'escriptor se submergeix espontàniament en la vida d'Isidore Durcasse, el Comte de Lautréamont, intentant recompondre la seva biografia sense que l'erudició es carregui la poesia de les seves pàgines. Una biografia ficcionalitzada on la malefència i la bogeria del Comte prenen més força que mai, i on s'exposen els dubtes i els turments del poeta i la relació (espiritual) que manté amb d'altres, com Hugo, Baudelaire, Verlaine o Gauthier.

L'interès de la novel·la radica, però, en la llengua emprada: carnal, impetuosa i carregada d'imatges sinistres i romàntiques, com la nit, la immensitat del buit o el poder del mal. **E.P.**

■ **Alex Kapranos**
Sound Bites
 451 editores

Alex Kapranos és el cantant i guitarrista del popular quartet escocès de pop-rock Franz Ferdinand. Abans de viure de la música, Kapranos va treballar de mosso de cuina i d'altres ocupacions com repartidor, soldador o professor. *Sound Bites. Comerse el mundo de gira con Franz Ferdinand* és la recopilació d'una sèrie d'articles publicats l'any passat al prestigiós diari britànic *The Guardian*. L'encàrrec era simple: escriure sobre el que menja quan està de gira per tot el món. L'autor, a banda d'excel·lent músic, és un amant de la bona taula, i així ho deixa palès als seus escrits. Aquests, on recull tota una sèrie d'anècdotes força divertides localitzades a banda i banda del globus terraqüi, barregen també records d'èpoques pretèrites com la seva infància o joventut, en un atractiu i gens embafador còctel de nostàlgia. El llibre també compta amb les il·lustracions del teclista i percussionista Andrew Knowles, que acompanya Franz Ferdinand a les seves gires. **Hugo de Cominges.**

■ **Enric González**
Historias del calcio
 RBA

A primera vista, algú podria pensar que el periodista Enric González, corresponsal del diari *El País* a Roma, és un autor molt prolífic: ha publicat tres llibres en un any. Però filant una mica més prim, veurem que l'autor de les magnífiques *Historias de Nueva York* i de les no menys estupendes *Historias de Londres*, que són una reedició donat l'èxit de les primeres, no ho és tant com pot semblar. De fet, *Historias del calcio* és una recopilació de les millors cròniques futbolístiques aparegudes al seu diari entre els anys 2003 i 2007. González va escriure (i continua escrivint) cada dilluns unes columnes sensorials sobre el futbol italià, l'anomenat *calcio*, on més que destacar les particularitats esportives esdevingudes el dia anterior, analitza aspectes de la societat italiana molt més amplis i rellevants. Per tant no és només un llibre recomanat per als amants d'aquest esport, sinó que les agudes reflexions de González serveixen per arribar a entendre un país tan peculiar com Itàlia. **H. d. C.**